

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000
ภายใน 15666 โทรศัพท์/โทรสาร 02-259-6172

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน ฉบับประจำวันที 6 เดือนมกราคม 2559 หน้า 13-14 มูลค่าข่าว 464,490.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ล้มได้ยอมลุกได้ 14

ณัฐปิยะ
ชาวละเอียด

ล้มได้ยอมลุกได้ ณัฐปิยะ ชาวละเอียด

กำลังใจแต่คนสู้ชีวิต (1)

Live Interview

จากลูกคนมีฐานะที่เส้นทางชีวิตน่าจะโรยด้วยกลีบกุหลาบ แต่ทว่า “เอ-ณัฐปิยะ ชาวละเอียด” กลับต้องระหกระเหินเดินบนทางวิบาก เพราะการกระทำตามความคิดของตนเอง ก่อนจะแจ้งประจักษ์ในรักของแม่ และสุดท้าย ปีนปายตนเองขึ้นมาจนสามารถสร้างฐานะได้อีกครั้ง ด้วยการเป็นเจ้าของบริษัทวาเลนไทน์ บอดีแอนด์บิวตี้ (ไทยแลนด์) จินดาวงศ์ มลิตภัณฑ์ เพื่อมิวายที่ไต้หวันไต้หวัน

● ตัดขาดจากแม่ ร้อแม่ร้อนแรมบนทางชีวิต

“คือด้วยความที่เรากับคุณแม่มีอายุที่ต่างกันหลายรอบ อย่างที่สมัยนี้เขาเรียกว่าคนละเจเนอเรชัน เลยทำให้เราสองคนมีความคิดเห็นเรื่องชีวิตที่ต่างกัน อย่างท่านบอกซ้าย เราไปขวา ประเด็นหนึ่งเลย ที่สำคัญช่วงยุคของผม ต้องบอกว่ามันเป็นยุคที่เริ่มจะเปลี่ยนทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นการเรียนการสอน การดำเนินชีวิต ราคาข้าวของ คุณแม่จะบอกว่าแม่ไปทีได้วันละ 5 บาท แต่เราได้วันละ 5 บาทไม่ได้ ก็หน่วยเดียวเรียกตามละ 50 สตางค์ ตอนเราก็ 3 บาทแล้ว ตอนนั้นก็โห่ระ แล้วเขาก็หาว่าใช้เงินเปลือง แต่มันเปรียบกันไม่ได้เลย ก็เลยต้องบอกว่าคนละเจเนอเรชันไม่ตรงกัน เลยทำให้ประสานกันไม่ได้”

หนุ่มใหญ่เบื้องหน้าเริ่มต้นสนทนาถึงเหตุผลที่ชีวิตเกือบ 10 ปี เรียกได้ว่าแทบตัดขาดจากทางบ้าน โดยการถูกตัดหางปลอยยัด

“จริงๆ จะโทษคุณแม่ก็ไม่ได้ เพราะท่านก็รักและหวังดีแล้วด้วยความที่ท่านเป็นข้าราชการครู เป็นอาจารย์สอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ชีวิตตอนเด็กๆ ท่านก็เลี้ยงดูเราอย่างเต็มที่ อนุบาลถึง ป.6 อยู่โรงเรียนแบกถุงมันฝรั่ง ซึ่งก็ถือว่าแถวนี้แบกถุงมันฝรั่งที่สุดแล้ว ม.1 ก็เรียนที่ โรงเรียนเสาชิงช้า มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน มีขยับไปเลยก็มาเรียนที่สาธิต มศว ประสานมิตร แต่เราไม่เอาเรื่องเรียนแถม เราเคยเข้ามหาวิทยาลัยก็ไม่จบสักที ย้ายเข้าออกอยู่ 4-5 มหาวิทยาลัย แล้วตอนนั้นเราก็ไปทำอาสาสมัครนิชิ บ้านช่องไม่ค่อยได้ก็กลับเรื่องสาว ๆ ก็มีเยอะ ท่านก็รู้สึกว่าคุณแม่ไม่ได้ ก็ตัดสินใจส่งเรา

ไปเมืองนอก เพราะว่าไปอยู่ตรงนั้นจะบีบให้เรากลับมาได้”

แต่ก็ตรงกันข้าม...ประสบการณ์ชีวิตที่ได้กลับมาตอนนั้น นอกจากความโก้หรูหัวทันสมัยของนักเรียนนอก ช่วงชีวิต 3-4 ปี ในแดนต้นเมเปิลประเทศแคนาดา ก็ไม่ได้ถูกส่งสมเด็บบโตสมวัย กลับมาลุยงานอีกหลากหลาย ก่อนจะย้ายออกจากบ้านแม่ไปอยู่บ้านแฟน

“ก็ได้พินกเป็นคนขัดเกลา เพราะพินกเขาใช้ชีวิตด้วยตัวเองมาตลอดอย่างที่บอก วันนี้เขาจะรอดอย่างไร จะมีเงินไปโรงเรียนใหม่จะมีข้าวให้คุณแม่กินไหม เขาอยู่แบบนี้มาตลอด ต้องพลิกแก้ปัญหามาตลอด ชีวิตเขามีแต่ข้อสอบ ก็ทำให้เขาชอบที่จะลุยไปด้วยตัวเอง แต่ที่เราไม่ใช่ เราอยู่ที่บ้านมีคนเตรียมการให้เสร็จสรรพ ขนาดคำหยาบสักคำที่บ้านยังไม่เคยพูดให้เราได้ยิน เราได้เห็นพินก คอยพูดกับเรา เราก็ค่อยๆ ปรับตัว”

ชีวิตทำท่าจะก้าวขึ้นหลังเข้าอกเข้าใจอะไรหลายๆ อย่าง แม้จะมีรายได้เพียงหลักร้อย ทว่า ก็ยังมีความสุขดีตามประสา จนกระทั่ง “ครอบครัว” เริ่มเป็นชีวิตครอบครัวจริงๆ ด้วยการเริ่มมีทายาทถึงได้รู้จักแก่นแท้ของหัวอกพ่อแม่ที่รักและหวังดีไม่แปรเปลี่ยน

“คือเรื่องนี้จริงๆ เราไม่รู้ มารู้อะตอนหลังที่พินกเล่าให้ฟังว่า คุณแม่หลังจากที่เราออกจากบ้าน ท่านก็เป็นห่วง พอรู้ว่าเรามาเช่าขับแท็กซี่ขับได้ระยะหนึ่งแล้ว ท่านก็แอบขอยืมมาหาพินก บอกว่าถ้าเช่าเขาขับมันก็จะดีของเขานะ เอออย่างนี้ใหม่ เดียวแม่ดาวนให้ขับ แล้วก็ให้เราย้ายมาพักที่ตึกพาณิชย์ที่ท่านเคยซื้อไว้ ไกลๆ บ้านคุณแม่ บ้านเดิมที่เคยอยู่กัน”

“นั่นคือเขาต้องการพิสูจน์เรา ไม่ใช่เขาไม่รักเรา เขายอมให้เราทำตามชีวิตที่เราต้องการ ให้เราพิสูจน์ให้เห็น ตอนนั้นชีวิตก็ลำบากมาก เราขับรถดีหน่อยก็ตกแล้วได้วันละ 200 บาท มากสุด บางวันเสมอตัว บางวันเช้าเนี่ย เคยเลวร้ายที่สุดคือเหลือเงิน 20 บาท หลัง

ออกกะขับรถ เพราะเสียค่าปรับเรื่องการแต่งกายไม่เรียบร้อย วันนั้นเราทุดร้องไห้เลย เพราะสงสารแฟน พินกเขาลำบากมาตั้งแต่เด็กจนถึงโตก็ยังไม่สบาย ขนาดตั้งห้องยังต้องนั่งรถสาธารณะ รถตู้ไปทำงานถึงสี่ลม ถ้าพึ่งเงินเดือนเขาดูแลคุณแม่เขาเองก็แย่พอแล้ว บางเดือนก็ชักหน้าไม่ถึงหลัง รวมเงินกันทั้งบ้านไม่ถึงร้อย แค่นี้ก็ระวังเก็บเงิน จำได้เลยเคยกำเหรียญบาท 15 เหรียญไปซื้อข้าวสารมาครึ่งกิโลกรัมหุงกินกับน้ำปลาเป็นประจำ

“แล้วแฟนผม (นก-ภีร์ระดาร์ นาคาส) เขาก็จะบอกเราเสมอว่าอย่าคิดน้อยใจพ่อแม่ เขาให้เธอได้เท่านี้มันดีแค่ไหน เขาไม่มีเสีย เขาต้องทำอะไรทุกอย่าง ตอนเรียนเรียกร่างๆ ว่าขอทานขามา คือพอมายู่แล้วเนี่ย เรายังไม่ได้พิสูจน์ให้คุณแม่เห็น ความเชื่อมันมันก็ไม่เกิด พินกก็ช่วยให้เราพิสูจน์เพื่อให้ชนะใจคุณแม่ให้ได้”

“ผมก็ยึดสู้กับแท็กซี่อยู่ถึง 6 ปี จนกระทั่งรถโดนชนเราถูกทุกอย่าง แต่พอถึงขั้นดำเนินการก็ไม่ได้อะไรตอบแทน ค่าเช่าค่าซ่อม เงินที่มีก็แค่พอประทังชีวิต ก็เลยต้องเลิกขับ ก็คิดว่าทำไมชีวิตลำบากขนาดนี้ บังเอิญว่าพินกก็ขยับขยายที่ทำงานเดิม คือพินกทำงานหลายอย่างมาก ก็ทำให้รู้จักคนเยอะ ตอนนั้นเขามาขายบัตรเครดิตกินค่าคอมมิชชั่น ก็แนะนำเราจนได้งานเป็นโดร์เวอร์คนขับรถให้ประธานเจ้าหน้าที่ ได้เงินเดือน 6,500 บาท”

ชีวิตเข้าสู่ตาจนอีกครั้งเมื่อภรรยาใช้ชีวิตตกงานกะทันหัน อีกทั้งตนเองที่ขับรถรับจ้างก็เกิดชวยเพราะรถถูกขโมย แม้จะเป็นเหตุสุดวิสัยก็ยังต้องออกจากงาน

“ทีเอกลับไปหาคุณแม่” นก-ภีร์ระดาร์ ภรรยา กล่าวบ้าง “แล้วช่วงนั้นที่เอพิสูจนอะไรหลายๆ อย่าง ผ่านมา 6-7 ปี แล้ว อย่างที่บอก พี่เอเขาไม่รู้เลยว่าคุณแม่เขาแอบมาดูแลเอาใจพัฒนาการของเขา คอยสนับสนุนช่วยเหลือ อย่างตอนลูกเข้าโรงเรียนครั้งแรก เป็นโรงเรียนมูลนิธิของฝรั่ง อยู่ในแฟลตไม่รองรับการศึกษาด้วย คุณแม่มารู้ ท่านก็ย้ายให้ไปอยู่โรงเรียนที่ดีขึ้นหน่อย กระทรวงศึกษาขอมรับ

“เขาก็ยอมละทิ้งทุกวิถีทุกอย่าง เขาไปหาคุณแม่ ไปปรึกษาปัญหา แล้วท่านก็เรียกเราไปคุย ท่านพูดมาคำเดียวเลยว่าเปิดบริษัทเองใช้เงินเท่าไร ได้ยินตรงนั้น ความรู้สึกที่เห็นว่าการที่คุณแม่ช่วยเราคือเราสามารถพิสูจน์ให้ท่านมั่นใจได้แล้ว เพราะครั้งนี้ใช้เงินหลักหลายล้าน ท่านไม่มีเงินสด ท่านให้กระท่งบ้านท่าน และตึกที่เราอาศัยอยู่ไปจำนอง ท่านกลัววัดกับเรา เพราะถ้าล้มคือไม่เหลืออะไรแล้ว ต้องอยู่วัดกันสถานเดียว”

และนั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นที่แสงทองเริ่มส่องทอให้ชีวิตได้ลิ้มตาอ้าปากได้ จนกระทั่งเติบโตใหญ่ สามารถซื้อบ้านราคาสิบล้านได้ถึงสองหลัง ด้วยพลังสมองและพลังรักที่หลอมรวมทั้งของครอบครัวตัวเอง และความรักจากแม่ที่แผ่มาสู่ลูก .

(ติดตามอ่านตอนจบในฉบับวันพรุ่งนี้)

เรื่อง : รัชพล อนุฤทธิกุล ภาพ : พลภัทร วรณดี